

Був безтурботний літній ранок. Сонце ласкаво всміхалося з безхмарного неба, а пташки щебетали наввипередки. Роб і Джонні вже купалися в прохолодній воді Риджентс-каналу. Відтоді як Джонні навчив друга плавати, вони взяли це собі за звичку, щоб остаточно прокинутися зранку.

— А-а-ах, як чудово! — вигукнув Роб. Його колишнє життя на заводі з виробництва роботів йому анітрішки не подобалося.

Та відколи втік звідти й оселився в плавучому будинку разом із Джонні, він був найщасливішим роботом у всьому світі.

— Авжеж, чудово! — радісно погодився Джонні. Він, безперечно, був найщасливішим собакою в усьому Лондоні. Навряд чи комусь на цій планеті жилося краще за них двох.

Тільки-но друзі вийшли з води, як на них налетіли трое сусідських дітлахів, що несподівано вигулькнули невідь звідки.

— Будь ласка, Робе, будь ласка, покажи нам фокус! — вигукнула Керолайн.

Спершу Роб удавав, що не в гуморі. Аж раптом став натискати на собі якісь кнопки — і вже за мить його вбудований 3D-принтер виштовхнув маленькі іграшки для всіх. Песику й дітям укотре дух забило з подиву!

Певна річ, Роб умів набага-а-ато більше. Скажімо, він завиграшки перекладав з іноземних мов інструкції, як користуватися тією чи іншою річчю, відновлював на 3D-принтері загублені ключі, зварював продірявлені іржею дахи й продував забиті водостічні жолоби. Власники інших корабликів уже й не уявляли собі життя без цих двох веселих сусідів, які завжди готові були допомогти.

Після того як Джонні поснідав, а Роб змастив собі олією шарніри, вони вирушили до вересового пустища, що сусідило з каналом. Друзі приходили сюди щоранку порозмовляти з місцевими звірятами. Робу дуже подобалося говорити різними звірячими мовами.

За деякий час у нього спалахнула лампочка.

— О, Джонні, нам час вирушати на роботу! — вигукнув він по-собачому.

— Так, авжеж! — дзвякнув Джонні у відповідь.

